

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 217

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2026

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υίος Ατδ, Λάρνακα

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΟΥ

Αγίου Φιλαρέτου Μόσχας

Κύριε, δέν ξέρω τί νά ζητιανέψω από Έσένα. Μόνον Έσύ γνωρίζεις τί μου χρειάζεται. Σύ μέ αγαπάς περισσότερο άπ' όσο έγώ ξέρω νά αγαπώ τόν έαυτό μου. Κύριέ μου, δώσε στό δούλο Σου εκείνο πού ούτε νά ζητήσω δέν μπορώ. Δέν τολμώ νά σου ζητιανέψω ούτε άπαλλαγή από πάθη ούτε άρετές ούτε άπόλαυση χάριτος.

Στέκομαι μόνο μπροστά Σου μέ τήν καρδιά μου άνοιχτή άπέναντί Σου. Σύ βλέπεις τίς άνάγκες πού έγώ δέν βλέπω, κοίταξέ με καί πρᾶξε κατά τό έλεός Σου. Χτύπησε καί θεράπευσε, ρίξε με καί άνύψωσέ με. Πάλλομαι καί σιωπῶ μπροστά στήν άγια θέλησή Σου καί μπροστά στις κρίσεις Σου για μένα. Προσφέρω τόν έαυτό μου ως θυσία πρός Έσένα. Δέν ύπάρχει μέσα μου άλλη έπιθυμία παρά μόνο νά έκπληρώσω τό θέλημά Σου. Μάθε με νά προσεύχομαι. Έλα Έσύ ό Ίδιος μέσα μου νά προσεύχεσαι. Άμήν.

Εικόνα έξωφύλλου: Έρός Νιπτήρας. Μονή Όσιου Λουκά, Βοιωτία, 11ος αι. καί ό Λευκός άγγελος τής Ί. Μ. Μιλέσεβα τής Σερβίας, 13ος αι.

ΤΑ ΟΦΕΛΗ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντα Ἀθανασίου

Εἶναι πολλαπλά τὰ ὀφέλη τῆς ἀγίας νηστείας. Μᾶς θυμίζει τὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν πρώτη ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἦταν ἐντολή νηστείας. Ἡ πρώτη ἐντολή πού ἔδωσε ὁ Θεός στον ἄνθρωπο ἦταν, «νά μή φάγῃς ἀπό τόν καρπό αὐτό». Ἐντολή νηστείας ἦταν. Καί ὁ Κύριός μας ἄρχισε τὴν ἐπίγειο δράση Του διά τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου «νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καί νύκτας τεσσαράκοντα». Ἔτσι κι ἐμεῖς, κατά μίμηση τοῦ Κυρίου, ἀγωνιζόμεθα νά νηστεύουμε ὁ καθένας κατά τὰ μέτρα μας καί κατά τή δύναμή μας καί κατά τὰ δεδομένα τῆς υἰείας μας, προπάντων ὁμως ἀποβλέποντες, ὄχι τόσο στή σωματική νηστεία, ὅσο στή νηστεία ἐκ τῶν παθῶν καί τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὁποία μᾶς αἰχμαλωτίζει καί τυφλώνει τὰ μάτια μας.

Αὐτή ἡ νηστεία ἔχει μεγάλη ὠφέλεια. Κόβει τό θέλημά μας. Αὐτό τό θέλημα τό ὁποῖο εἶναι ἕνα γεγονός πού δημιουργεῖ προβλήματα καθημερινά στίς σχέσεις μας μέ τούς συνανθρώπους μας. Αὐτό πού εἶναι αἰτία τῶν προβλημάτων ὅλου τοῦ κόσμου. Τό θέλημα, τό ὁποῖο ἐκφράζει τόν ἐγωισμό μας καί τὴν αὐταρέσκειά μας. Αὐτό τό «ἐγώ ἔτσι θέλω, ἔτσι τό

νιώθω, ἔτσι αἰσθάνομαι, αὐτό μου ἀρέσει καί αὐτό θεωρῶ ἐγώ καλό καί ὠφέλιμο». Αὐτό εἶναι ἡ αἰτία πού γίνονται ὅλα τά κακά στόν κόσμο: ὁ ἐγωισμός, ἡ αὐταρέσκεια, ἡ φιλοδοξία. Ἡ αἰτία πάντων τῶν κακῶν καί πάντων τῶν πτώσεων.

Καί κτυπᾶ κατευθεῖαν σ' αὐτή τή ρίζα τοῦ θελήματος, γιά νά μᾶς ὑποτάξει στόν κανόνα τῆς νηστείας, ὅπου δέν ἐσθίουμε ὅ,τι θέλουμε, ἀλλά ἐσθίουμε αὐτά πού ἡ Ἐκκλησία μᾶς παραδίδει μέσα ἀπό τήν ἁγιασμένη μακραιώνο παράδοσή της, γιά νά μᾶς βοηθήσει ἔτσι νά ὑπερβούμε τά θελήματά μας. Καί ὑπερβαίνοντας τά θελήματα ἀποκτοῦμε ἀνδρεία, γινό-

μαστε ἀνδρεῖοι ψυχῇ τε καί σώματι. Ξεπερνοῦμε τή δειλία, πού εἶναι ἓνα σημεῖο ὀλιγοπιστίας καί ἀπιστίας. Δειλία εἶναι μία ἀσθένεια τῆς ψυχῆς. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ὁ γενναῖος, ὁ δυνατός, ἀποβλέπει στή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί ἐνδύεται δύναμη ἐξ ὕψους καί ἀναφωνεῖ μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ». ❖

Η ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

Μεγάλη Σαρακοστή: πορεία προς τό Πάσχα, περίοδος χαρμολύπης, τρόπος ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ, κόπος καί πόνος γιά τήν ὀλόφωτη νύκτα τοῦ «Χριστός Ἀνέστη!».

Ποίος μπορεῖ νά περιγράψει τά βιώματα ὅσων σύν-πορεύονται τόν κοπιαστικό δρόμο της, μέ τήν εἰρήνη τῆς καρδίας καί τήν κρυμμένη χαρά; Πῶς θά ἐξηγήσεις τή δυσκολία τῆς νηστείας, τῶν πολλῶν ἀκολουθιῶν, τῶν μεγάλων Κυριακῶν, πού μεταποιεῖται σέ γλυκύτητα;

Ἀλήθεια, ἡ Μεγάλη σαρακοστή χρειάζεται, γιά νά τήν περάσεις μέ λαχτάρα γιά τήν ἑορτή τῶν ἑορτῶν, λεβεντιά, ἀρχοντιά, θάρρος. Δέν εἶναι γιά τούς μίζερους, τούς κλαψιάριδες, τούς δειλούς. Δέν εἶναι γιά τούς φίλαυτους. Αὐτούς πού προσέχουν μή δυσκολευτοῦν, μήν κουραστοῦν, μήν πεινάσουν.

- Ὅποιος δοθεῖ στό Χριστό, τοῦ δίνεται.
- Ὅποιος δυσκολευτεῖ, ξαποσταίνει.
- Ὅποιος μετανοεῖ, ἐλευθερώνεται.
- Ὅποιος πονέσει γιά τόν ἁμαρτωλό ἑαυτό του, ἀναπαύεται.

Στήν πορεία αὐτή δέν εἴμαστε μόνοι. Κι ἄλλοι Ὁρθόδοξοι σ' ὄλο τόν κόσμο πορεύονται ὅπως ἐμᾶς, ἀγωνίζονται,

νηστεύουν, προσεύχονται. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Μάνα, μᾶς ἐφοδιάζει μέ τά καθημερινά Μεγάλα Ἀπόδειπνα, τίς Προηγιασμένες Λειτουργίες γιά νά κοινωνοῦμε καί μεσοβδόμαδα κι ὄχι μόνο τίς Κυριακές, τούς Χαιρετισμούς πρός τήν Παναγία μας. Κι ἀκόμα, μᾶς προτείνει τήν ἐξομολόγηση ὡς ἀποτέλεσμα μετανοίας, γιά νά ἴναι ἡ πορεία τῆς Σαρακοστῆς καί τῆς ζωῆς μας πιό ἀνάλαφρη, πιό ἄνετη, πιό χαρούμενη.

Πράγματι, ἡ Μ. Σαρακοστή εἶναι στάδιο, τό «στάδιο τῶν ἀρετῶν», πού εἰσέρχονται ὅσοι θέλουν. Ἡ ψυχολογική πίεση περί τιμωρίας ἀπό τό Θεό ἢ ὅποια ἄλλη ἔξωθεν πίεση, δέν ἔχει θέση. Ὁ ἀγώνας πού γίνεται ἐλεύθερα ἔχει χαρά, κι ἄς εἶναι κοπιαστικός. Ἡ προσπάθεια πηγάζει ἀπό τήν ἐπιθυμία νά «κάνουμε κάτι» γιά Ἐκεῖνον πού μᾶς ἀγάπησε μέχρι θανάτου. Πῶς, ἄλλωστε, θά δείξουμε τήν ἀποδοχή μας γιά τή θυσία Του;

Μεγάλη Σαρακοστή: ἡ εὐλογημένη περίοδος τοῦ χρόνου, ἡ ὁμορφη πορεία πρός τό Πάσχα, ἡ δυνατότητα τῆς μετάνοιας, πού φέρνει τή χαρά τῆς παρουσίας Του μέσα μας καί μᾶς χαρίζει ἀπό τώρα Ζωήν αἰώνιον. ❖

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ: Ή ΤΩΡΑ Ή ΠΟΤΕ

π. Φιλοθέου Φάρου

Θάνατος είναι ή μεγαλύτερη ανθρώπινη άγωνία. Ό άνθρωπος δέν μπορεί νά δεχτεί ότι αυτό τό καταπληκτικό στοιχείο τής δημιουργίας καταλήγει στό μηδέν-καί καλά κάνει. Γι' αυτό είναι πολύ έπιρρεπής σέ όποιονδήποτε τοῦ προσφέρει κάποια διέξοδο, κάποια «θεραπεία» γι' αυτήν τήν άγωνία τοῦ θανάτου.

Ή πραγματική χριστιανική παράδοση δέν άναζητεί άλλου τή ζωή, αλλά έδω και τώρα. Ή βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν είναι ένας χώρος στόν όποιο πάμε, αλλά μιά πραγματικότητα στήν όποία βρισκόμαστε τώρα και πού, αν δέν τήν βιώσουμε τώρα, δέν θά τή βροῦμε πουθενά. ❖

Όσο περισσότερο ένας άνθρωπος πλησιάζει τόν Θεόν, τόσο μεγαλύτερη είναι ή σφοδρότητα τών πειρασμῶν πού ακολουθοῦν: αυτός είναι ό νόμος τής πνευματικής ζωής.

Μητροπολίτης Ίλαρίων Αλφέγιεφ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Φιλοθέου

Οταν αγαπᾶς ἀληθινά, βάζεις σέ κίνδυνο τή βολική σου τακτοποίηση - πού, ἂν καί μπορεῖ νά εἶναι ἐπιδερμική, ρηγή, ἀκόμη καί νά στηρίζεται στό ψέμα, ὥστόσο εἶναι πολύ βολική. Τό νά αγαπᾶς σημαίνει νά ἀποδυθεῖς σέ μιὰ περιπέτεια χωρίς καμιὰ ἐξασφάλιση. Ἄν ἀφεθεῖς στήν ἀγάπη, δέν εἶναι καθόλου βέβαιο ὅτι θά ἀγαπήσεις τόν «κατάλληλο» ἄνθρωπο καί ὄχι ἐκεῖνον μέ τόν ὁποῖο μιὰ στενή σχέση δέν θά σοῦ ἀνατρέψει τήν βολική τακτοποίηση τῆς ζωῆς σου. Ἀλλά μήπως ὁ Χριστός «ἐκβίασε» ἢ «ἀπαίτησε» τήν ἀνταπόκριση τῶν ἀνθρώπων; Ἡ μήπως «ἐκδικήθηκε» τό ὅτι κάποιοι - πολλοί, ἴσως οἱ περισσότεροι - δέν ἀνταποκρίθηκαν στήν πρόσκληση αὐτή τῆς ἀγάπης Του, ἀφήνοντάς Τον, ἔτσι, νά ὑποφέρει τό πιό ἀβάσταχτο μαρτύριο, τήν ἀγάπη χωρίς ἀνταπόκριση;

Ἡ ἀγάπη, τίς περισσότερες φορές, εἶναι περιπέτεια· σάν νά μπαίνεις σέ μιὰ σκοτεινή σήραγμα, ἀπό τήν ὁποία δέν ξέρεις ἂν θά ὀδηγηθεῖς σέ ἕνα ὑπέροχο παράδεισο ἢ σέ μιὰ σκοτεινή ἄβυσσο. Κι αὐτήν τήν ἀβεβαιότητα καί τόν τρόμο ἴσως ὅλοι νά τά ἔχουμε αισθανθεῖ, τόσο ὅταν παραδιδόμαστε στήν ἀγάπη ἑνός ἀνθρώπου ὅσο καί στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη. Ἡ δυσκολία πού πολλοί ἔχουμε στήν προσευχή ἔχει νά κάνει, κατά πολύ, μέ αὐτόν ἀκριβῶς τόν τρόπο.

Ὁ Χριστός, ὅμως, εἶναι Ἐκεῖνος πού ξεπερνᾷ τόν φόβο καί τόν τρόμο. Γιατί «φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δέ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ» (Α' Ἰωάν, 4,18). Καί γι' αὐτό ἀπό ἀγάπῃ ἐπιλέγει ἀκόμη καί νά πεθάνει γιά τόν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷ. Καί μέ τόν θάνατό Του καί τήν Ἀνάστασή Του νά χαρίσει τή ζωή καί τό περίσσευμα τῆς ζωῆς σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς προσωπικά. Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε - καί ὅλοι πλέον ἔχουμε τή δυνατότητα καί τήν προοπτική τῆς Ἀνάστασης. Ἀφοῦ ἔγινε σ' ἕναν, μπορεῖ νά γίνει σέ ὅλους. Ἡ ἀγάπη καίει αὐτόν πού τήν προσφέρει, ζεσταίνει, ὅμως, καί αὐτόν πού τή δέχεται - γιά νά δώσει νέα ζωή καί στους δύο, ἐν τέλει. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία τό βράδυ τῆς Ἀνάστασης καί γιά σαράντα ἡμέρες τραγουδάει θριαμβευτικά ὅτι «Χριστός ἀνέστη» καί ὅτι χάρισε ζωή σέ ὄσους βρίσκονται στά μνήματα. Ἡ ἀγάπη δέν πεθαίνει ποτέ, μόνο ζωοποιεῖ. ❖

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Μητροπολίτη Σιγκαπούρης Κωνσταντίνου

Τ
Ε
Ξ

ό Πάσχα είναι αυτό που θέλει, αντέχει και λαχταράει ό καθένας μας. Ό,τι κρύβει στην καρδιά του. Ό,τι ποθεί.

Γιά κάποιους τό Πάσχα είναι τό χορταστικό πλούσιο γεϋμα, για άλλους τό αντάμωμα μέ οικογένεια και φίλους, για όρισμένους μιά άπλη, συνηθισμένη Κυριακή που τον ένοχλούν οί γείτονες που γιορτάζουν. Υπάρχουν και αυτοί που ή Ανάσταση θά είναι όρόσημο για τή ζωή τους. Μπορεί νά τους αλλάξει τον τρόπο σκέψης. Νά τους άνοιξει τήν καρδιά που έμαθε νά παραμένει κλειστή, άφου «μπούχτισε» στό άδικο και στην παραφροσύνη τής καθημερινότητάς μας. Και αυτό δέν έχει νά κάνει μέ τον τόπο που διαμένεις.

Είναι δύσκολο νά ανέβεις τον Γολγοθά. Μέχρι και ό Χριστός τό ξέρει αυτό. Όλοι κουβαλάμε έναν σταυρό. Έκείνος κουβάλησε και τους δικούς μας. Όταν όμως καταφέρεις και ανέβεις, ένα είναι σίγουρο. Έχεις τήν καλύτερη θέα. Από εκεί βλέπεις κατ' ευθείαν τήν ψυχή σου. Μπορείς από εκεί νά γιατρεύεις όλες τις πληγές, τις άδικίες και κάθε πόνο. Η θέα αυτή δίνει χαρά και άγαλλίαση.

Η «Ανάσταση» είναι δύσκολη έπιλογή. Δέν αντέχουμε νά αλλάξουμε. Περισσότερο από φόβο παρά από άδυναμία.

Δέν μᾶς ἔχουν μάθει νά ἀντιμετωπίζουμε τό κακό μέ καλοσύνη. Καί ὅταν κάτι δέν τό ξέρεις, λογικό εἶναι νά σοῦ φαίνεται δύσκολο καί ἀκατόρθωτο. Δέν ἰσχύει ὅμως αὐτό. Τά πράγματα εἶναι πιό ἀπλᾶ ἀπ' ὅτι νομίζουμε. Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί δέν διαφήμισε τήν πράξη του αὐτή. Θά μπορούσε νά γίνε νι μέ τρόπο. Ὅχι ὅμως. Ἐπέλεξε «ἀπλᾶ καί ἡρεμα». Ἔτσι ὅπως ξεκινοῦν οἱ μεγάλες ἀλλαγές καί ἐπαναστάσεις. «Ἀπλᾶ καί ἡρεμα». Σχεδόν χωρίς νά τό καταλάβεις. Ἀπό ἓνα ἄδειο Τάφο. Ἀπό τό ἀπόλυτο σκοτάδι στό ἀπόλυτο Φῶς. ❖

ΜΗΝ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΤΕ

Ἀγίου Νεκταρίου

Αγρυπνεῖτε καί προσεύχεστε γιά νά μήν μπεῖτε σέ πειρασμό. Μήν ἀπελπίζετε ἂν πέφτετε συνέχεια σέ παλιές ἀμαρτίες. Πολλές ἀπ' αὐτές εἶναι καί ἀπό τή φύση τους ἰσχυρές καί ἀπό τή συνήθεια. Μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὅμως καί μέ τήν ἐπιμέλεια νικοῦνται.

Τίποτε νά μή σᾶς ἀπελπίζει. ❖

ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΚΑΘΑΡΟ ΟΥΡΑΝΟ

Γιώργου Κυπριανού

Δίψα Νίκος Πορτοκάλογλου είναι άδιαμφησβήτητα ένας από τους πλέον διακεκριμένους σύγχρονους καλλιτέχνες. Η καλλιτεχνική του πορεία χαρακτηρίζεται από αξιοπρέπεια και πρωτοτυπία, κυρίως για τους πειραματικούς του ήχους και τους έμπνευσμένους του στίχους. Ένα λαμπρό παράδειγμα τών πολλών του δημιουργιών είναι και τό τραγούδι «Δίψα». Μέσα από τους στίχους τών κουπλέ αναφέρει όλων τών ειδών τίς χαρές και τίς λύπες τής ζωής, όλες τίς ήδονές και τίς απολαύσεις, ύποδεικνύοντας στόν άνθρωπο, ότι «δέν είναι τίποτα άπ' όλα κι είναι όλ' αυτά», γιά νά τοῦ ξεκαθαρίσει στό ρεφραίν, ότι

«Εἶν' ἡ κρυφή σου ἡ ἀτέλειωτη δίψα,
Εἶν' ἡ δίψα πού σέ κρατᾶ ζωντανό
Εἶν' ἡ κρυφή σου ἡ ἀτέλειωτη δίψα
Εἶν' ἡ δίψα γιά καθαρό οὐρανό».

Ὁ κ. Πορτοκάλογλου ἐντοπίζει στό τραγούδι τή βαθύτερη ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου γιά καθαρό οὐρανό, γιά νόημα ζωῆς, γιά πέταγμα τῆς ψυχῆς. Ὁμολογεῖ ὅτι ὅλες οἱ πτυχές καί δυνατόμεις τῆς ζωῆς στόν κόσμο εἶναι ἀναγκαῖες, εἶναι ἀπαραίτητες, ἔχουν τή χρησιμότητα καί τήν θελκτικότητά τους. Αὐτές ἐκ νεότητός του ὁ ἄνθρωπος κυνηγᾶ γιά νά ἱκανοποιήσει τά θέλω του, αὐτές τοῦ καθορίζουν ἐν πολλοῖς τό περιεχόμενο τῆς ζωῆς του.

Ὡστόσο, ποτέ ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ἱκανοποιηθεῖ πλήρως. Πάντα θά ἐκτονώνεται καί θά περιορίζεται στά τῆς φθορᾶς ἀνικανοποίητα. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς ἀναζητᾶ, ψάχνει, διψᾶ γιά κάτι βαθύτερο καί ἀνώτερο, γιά κάτι πέραν τοῦ κόσμου καί τῆς γῆς, πέραν τοῦ σώματος καί τῆς ὕλης. Ὅπως καί ἡ Θεολογία τεκμηριώνει, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος ἀπό τόν οὐρανό καί συνεχῶς τόν οὐρανό θέλει. Στήν πορεία, ὅμως, χάνει τόν δρόμο, χάνει τήν ἐμπειρία τοῦ οὐρανοῦ καί προσκολλᾶται στά τῆς γῆς, στίς αἰσθήσεις, στά πάθη καί στίς συγκυριακές καταστάσεις. Ξεχνᾶ τήν ἄνωθεν καταγωγή του, ἔχει συνέχεια καθηλωμένο τόν προσανατολισμό του. Ἔτσι, ὅμως, ἀχόρταγος καί ἀκόρεστος ἀπογοητεύε-

ται, ἐξευτελίζεται, παλινδρομεῖ καί ἐξαρτᾶται ὑπόδουλα ἀπό τὰ πεπερασμένα καί σχετικά, τὰ μικρά καί πρόσκαιρα. Ἀδιέξοδο τραγικό.

Εἶναι σαφής ἡ πεποίθηση τοῦ τραγουδιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά καταλάβει ὅτι μόνο μέ τόν οὐρανό ξεδιψᾷ. Καί ὅταν τόν οὐρανό γευτεῖ, ἔστω γιά λίγο, τίποτα ἄλλο δέν ἀναζητᾷ. Τό τραγούδι, ἀνταποκρίνεται στήν ἐτυμολογία τῆς λέξης «ἄνθρωπος», «ἄνω-θρώσκω (βλέπω)» καί ἠθελημένα-ἄθελα παραπέμπει στό ἀγιογραφικό περιστατικό τῆς συνάντησης τῆς Σαμαρείτιδας μέ τόν Χριστό. Ὁ κ. Πορτοκάλογλου ὡσάν νά ὑπομνηματίζει τόν διάλογό τους, γιά τό φυσικό νερό τοῦ πηγαδιοῦ τῆς πρώτης καί τό ἀνεξάντλητο νερό τῆς ζωῆς τοῦ Δεύτερου. Τό «ὔδωρ» πού ξεδιψᾷ τόν ἄνθρωπο μιά γιά πάντα, τό «ὔδωρ» τό «ζῶν», τό νερό τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ. ❖

Ὁ Θεός εἶναι μέσα στόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, πολλές φορές, βρίσκεται ἔξω ἀπό τόν ἑαυτό του. Ὅταν ἐπιστρέψει σάν τόν Ἄσωτο τῆς παραβολῆς στόν ἑαυτό του («εἰς ἑαυτόν δέ ἐλθών»), τότε θά βρεῖ τό Θεό νά τόν περιμένει.

Ἱερός Αὐγουστίνος

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Μοναχοῦ Μωυσῆ Ἀγιορείτη

Ἡ σιωπή συντροφεύει τίς μεγάλες ὥρες τῶν ἁγίων, τίς ἱερές ὥρες τῆς περισυλλογῆς, τῆς αὐτοσυγκέντρωσης, τῆς αὐτομεμψίας, τῆς μελέτης, τῆς προσευχῆς. Ἡ σιωπή καλύπτει τὴν ἔρευνα, τὴν ἀγρυπνία, τὴν ἀνακάλυψη τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονα. Ἡ σιωπή σκεπάζει τὸ μαρτύριο τοῦ πονεμένου, τοῦ ἀναγκεμένου, τοῦ δυστυχισμένου. Τίς ὥρες τῆς σιωπῆς τελεσιουργοῦνται τὰ μεγάλα θαύματα, οἱ ἀδιαφήμιστες ἥρωικές πράξεις, οἱ μυστικές προσωπικές ἐπαναστάσεις, ἡ γνωριμία μετὸν ἄγνωστο ἑαυτοῦ μας. Ἔτσι ἔχουμε τὴ σημαντικὴ σιωπὴ τοῦ ἁγίου, τὴν κορυφαία σιωπὴ τοῦ σοφοῦ, τὴν ὑπομονετικὴ σιωπὴ τοῦ ἥρωα, τὴν ἀκριβὴ σιωπὴ τοῦ ὑπομονετικοῦ κι ἐπίμονου, τὴν εὐαγγελικὴ σιωπὴ τοῦ αὐτοθυσιαζόμενου. ❖

ΗΧΩ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Γεωργίας Αγαθοκλέους

«Εἰ γάρ πιστεύουμε ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὕτω καί ὁ Θεός τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ». (Α΄ Θεσ. 5,14)

ὸτό τό χέρι πού γράφει
μιά στιγμή θά μείνει ἀκίνητο.

Αὐτά τά πόδια μιά μέρα

Θά ἔναι κάτι σάν ξένο, μακριά ἀπό μένα.

Οἱ σάρκες θά γίνουνε χῶμα

σέ κάποια ὀστεοθήκη τά ὑπόλοιπα.

Κι ἐσύ, ἀγάπη μου,

πῶς θά χωρίσουμε;

Στά δύο μας χέρια πού ἔσμιξαν μιά γιά πάντα

ὁ θάνατος πῶς θά βάλει τό παγωμένο χέρι του;

Μή φοβᾶσαι, ἀγάπη μου.

Ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης ὑπογράφω.

Ἡ ἀνατριχίλα τοῦ θανάτου

θά γίνει λεπτή αὔρα ζωῆς.

Στην ἠχώ τῶν σαλπγγων τῆς παλιγγενεσίας

«Ἐγερθήσονται οἱ νεκροί».

